

Komunikovat otevřeně a partnersky

Jane Soprová

Tomáš Jarkovský, divadelní dramaturg a dramatik, který má na kontě přes padesát titulů, mnohaletý porotce rozmanitých amatérských přehlídek, a zanedlouho také nový ředitel hradeckého divadla DRAK... Povídali jsme si v době, kdy před námi byl ještě celý poslední den soutěžní přehlídky.

Jaký byl letošní ročník letošní ročník Loutkářské Chrudimi?

I když ještě nejsme na konci, z mého pohledu byl zajímavý. Víc než loni...

Pohybuješ se jak v oblasti amatérského, tak profesionálního divadla. Mezi profesionálními kritiky často cítím určité despekt vůči amatérům, ale právě na různých přehlídkách jsem potkala spoustu osobností, které úspěšně působí v oblasti profesionálního divadla. Jsou to dva různé světy?

Ty dva světy se určitě prolínají. I v tom smyslu, že čím silnější je amatérské zázemí, tím lépe pro profesionální divadlo. Protože z toho se ti lidi rodí, z toho vycházejí ti, kteří se tomu rozhodnou věnovat divadlu profesionálně. I já znám lidi, kteří se na amatéry koukají z patra, ale pro mě to propojení nějakým způsobem funguje. Vnímám tu vazbu třeba skrz lidi, kteří se tu objevují

v souborech, a pak jdou na školu. To myšlení o divadle se tak přenáší z amatérského do profesionálního a zase zpátky. V nějakém vztahu to funguje, i co se týče samotných inscenací, a to je pro mě zajímavé. To je jeden z důvodů, proč jezdím na Chrudim nebo na Písek do poroty. Často narazím na něco zajímavého, na nějaký moment, postup, formu. Když je tomu člověk otevřený, tak to může být inspirativní.

Není tajemství, že ses stal novým ředitelem hradeckého Draku...

Zatím jím nejsem, ale vyhrál jsem výběrové řízení na pozici ředitele divadla Drak, které bylo vypsáno, protože Eliška Finková odchází do důchodu. Koncepce, kterou jsem předložil, když jsem se do konkurzu hlásil, je založena na vedení více intendantského typu. Uměleckým šéfem bude Kuba Vašíček

ÚVODNÍK

Rozloučení s festivalem

Eirini Patouri

Nejprve bych ráda formálně poděkovala za to, že jsem byla pozvána na festival, abych tu prezentovala work-in-progress z připravované inscenace *Mahairas – The Great Knife*. Děkuji také za to, že jsem měla příležitost vést tady loutkovou dílnu. Bylo pro mě velkou ctí být součástí programu a byl to pro mě velmi krásný zážitek. Gratuluji celému festivalovému týmu. Měla jsem tady příležitost setkat se se skvělými lidmi, vyměňovat si názory se studenty a dozvědět se od nich spoustu nových věcí. Navštívila jsem také vaše Muzeum loutkářských kultur a dozvěděla se mnohé o historii vašich loutek, Viděla jsem spoustu představení, nerozuměla jsem sice jazyku, ale záleží na tom...? Dokázala jsem číst z nonverbálního projevu loutkářů na scéně, mohla jsem pozorovat loutky a obdivovat jejich imaginaci. To je věc, kterou potřebujeme po většinu času ze všeho nejvíc. Zítra už budu zpět v Paříži, s kufrem nabitým zážitky a zkušenostmi. Ráda bych taky velmi poděkovala Hance Strejčkové, že byla neustále k dispozici, kdykoli jsem něco potřebovala – překlad, organizaci, materiály, zkrátka všechno možné... Bylo to poprvé, co jsem navštívila tenhle festival, a doufám, že budu mít možnost zase se někdy vrátit! Opravdu se mi na Chrudimi moc líbilo! Je to skvělý festival. Děkuji a jsem velmi šťastná. ●

pokračování ze str. 1

a mou druhou pravou rukou vedoucí produkce Bára Kalinová.

S Drakem spolupracujete s Jakubem Vašíčkem už od roku 2013, takže předpokládám, že zůstane určitá kontinuita vaší spolupráce. A předpokládám, že se budete i nadále společně radit o tom, jaký bude repertoár atd.

Přesně tak, budeme dělat společné inscenace, a divadlo nebude mít v tuto chvíli jiného stálého dramaturga nežli mě.

Je možné shrnout, jaké jsou základní body budoucího programu?

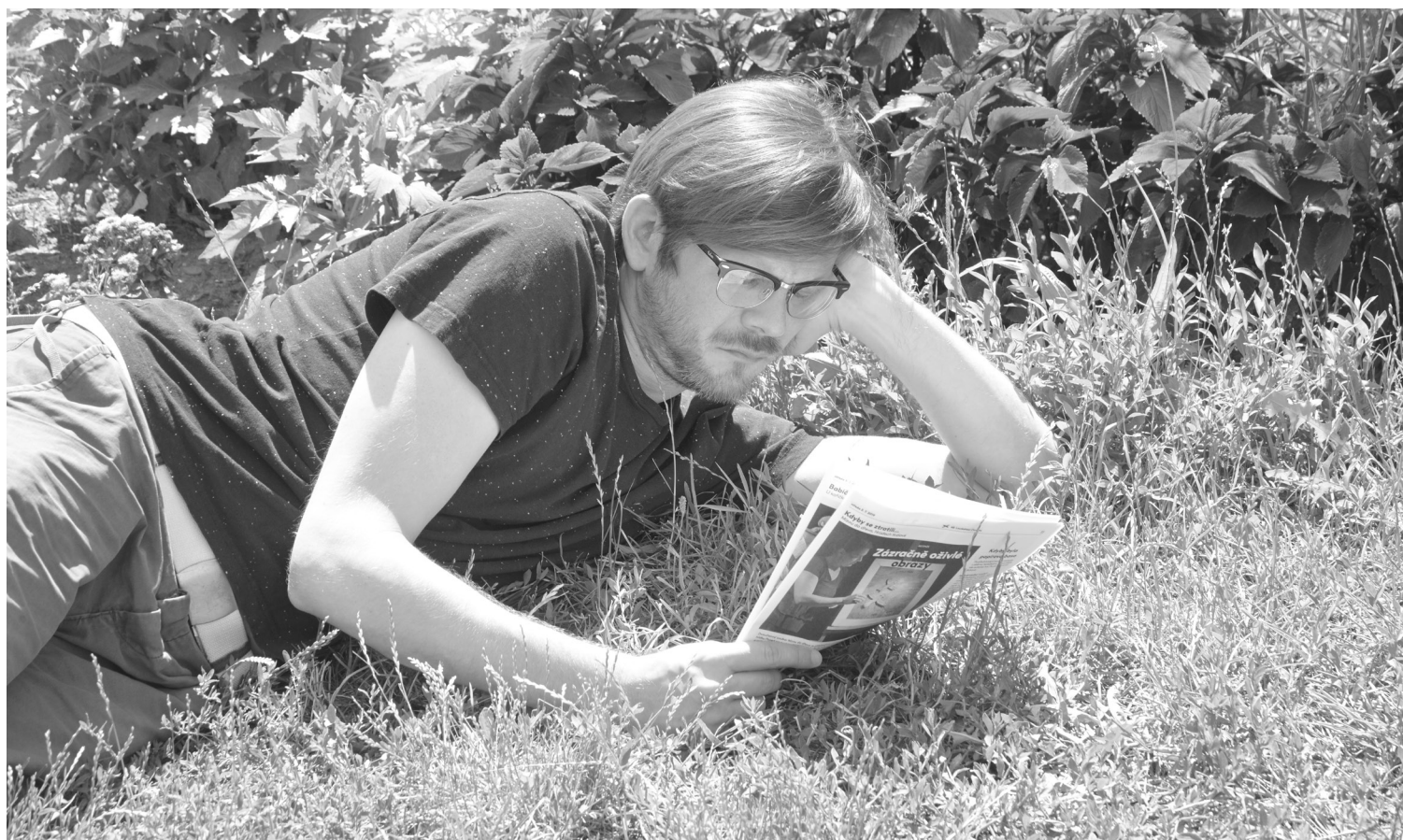
Protože nepřicházím zvenku, a v posledních pěti letech jsem byl s divadlem v intenzivním kontaktu, vycházím z toho, co se podařilo, a z mé vlastní představy, jak by mělo divadlo pro děti a mládež vypadat. Navíc, Drak má nějaké danosti, s kterými se kdokoliv, kdo by ho chtěl řídit, musí vypořádat. Nejsou to břemena, ale naopak příležitosti, které spočívají v tom, že divadlo má dnes víc hracích prostor, galerii, lektorské oddělení tvořící například edukační programy, spolupracuje s DAMU, spolupořádá velký festival. Z toho všeho plyne, že už se dávno nejedná jen o čistě repertoárovou scénu, i když repertoár samozřejmě dále tvoří a musí tvořit páteř jeho činnosti. Chci, aby Drak byla otevřenou a živou institucí, která v oblasti divadla pro děti a mládež poskytovala co nejširší spektrum nabídky. Aby péče o osobnostní a kulturní rozvoj našich diváků

či návštěvníků byl co nejkomplexnější a fungující v souvislostech. Umělecký program pak vychází z několika bodů. Prvním je loutkářská tradice. Často se loutkové divadla a divadlo pro děti a mládež ztotožňuje a leckdy mi to přijde spíš na škodu, ale zrovna v Draku to platí beze zbytku. Vyrosl z kořenů sahajících až někde k lidovým loutkářům a po dlouhá léta u nás platí za jednu ze špičkových institucí v oboru. Takže máme taky spoluodpovědnost za to, aby se tento druh divadla rozvíjel dál. Mimochodem, jsme třeba jedním z posledních divadel, které má ve stálém úvazku vlastního řezbáře! Druhý bod souvisí s alterantivními inspiracemi. Divadla pro děti a mládež a zvláště ta oblastní asi nejsou těmi nevyznamnějšími centry divadelního experimentu, což ostatně souvisí s veřejnou službou, kterou mají plnit. Ale vzhledem k tomu, že Drak má silné vazby na DAMU a i historicky patřil do skupiny studiových divadel, tak má být otevřený alternativním tendencím a inspirovat se jimi, přetavovat je podle svých potřeb. Příkladem může být inscenace Bílý tesák, live cinema, kde se podařilo vytvořit takové paraloutkové divadlo s kamerou využívající přitom všeho, co je Draku vlastní. Třetí důležitá věc jsou specifické divácké skupiny, tedy nejmenší děti na straně jedné a dospívající mládež na té druhé. Na obě tyto skupiny chceme při tvorbě repertoáru taky myslet. Základní idea dramaturgie se podobá pouti, cestě. Hypotetické dítě přichází do divadla už

v batolecím věku, a ve studiu je jemně iniciováno, aby se pak postupně přes hlavní scénu a větší, komplikovanější formy zase coby dospívající dostalo zpátky do Studia, zúročili získané zkušenosti a setkali se s trochu divočejšími, experimentálnějšími tvary.

Co by mělo obecně přinášet divadlo pro děti a mládež?

Obecně si myslím, že je důležité, být to zní banálně, aby divadlo pro děti a mládež tvořilo pro děti a mládež. Ale jiná věc je, že může být na své diváky docela náročné. Protože jestli chceme ty úkoly nějak souhrnně pojmenovat, představuje to díl osobnostního rozvoje, citu pro umění, vnímání umění, divadla a tvorby obecně. Naše inscenace ale nejsou a nikdy nebudou výchovné. Já dost těžko snáším i v divadle pro dospělé takový ten občasný divně obrozenecký přístup: já jako tvůrce něco vím, ty jako divák to nevíš, tak já ti to z toho jeviště řeknu... Myslím si, že to je úplně mrtvolný způsob komunikace divadlem. My se opíráme o témata a nechceme se divákovi podbízet, ale stejně tak ho ani poučovat a přímo vychovávat. Mám rád divadlo, které je aspoň trochu podvrtné, zpochybňující, víc ohledávající než něco tvrdící, a že to tak může být i u divadla pro děti. Že má být v tomhle smyslu napínavé. Pro nás je podstatné, že chceme s našimi diváky skrze ty inscenace komunikovat otevřeně a partnersky na úrovni nějaké společné sdílené zkušenosti. ●

Dvě polohy Víti Marčíka

Barbora Jurašková

„Omlouvám se všem, kteří čekali legraci,“ omlouvá se Víťa Marčík, i když jsme legraci čekali a i když se vůbec omlouvat nemusí. Víťa Marčík pro děti – Sněhurka a sedm trpaslíků – to je Víťa Marčík, kterého milují děti i dospělí, tak ho známe. Víťa Marčík připomínající utrpení Krista – Mysterium světa – Víťa Marčík, křesťan. Říká se, že Češi jsou jeden z nejateističtějších národů v Evropě, navzdory tomu jsme velmi citliví na zvyky a tradice z náboženství vyplývajících. V obou inscenacích se zmiňuje strach ze tmy a ten sdílíme, ať už věřící nebo nevěřící. Víťa Marčík – legrace, Víťa Marčík – křesťan, „Všímáte si, že do toho dáváme myšlenku?“ Příběh ukřižování Krista skýtá mnohem víc než biblické vyprávění. Říká nám, jděte po tom, co sami vidíte a nenechte se unést davem. ●

ROZHOVOR

Surrealistický rozhovor

Ema Šlechtová

Inscenace *Hrad smrti* je závěrečnou klauzurní práci 2. ročníku Loutkářské konzervatoře v Chrudimi. Režisér Filip Homola vystavěl tvar na základě básně Jakuba Demla.

Jakým způsobem jste si hledali cestu napříč takto surreální látkou?

Soubor: Hledali jsme cestu... Ze začátku bylo materiálu hodně, postupně se škrtalo, až jsme dospěli k tomu, co mohli diváci dnes vidět. Zpočátku jsme vlastně text vůbec neměli a pracovali jsme pouze s fragmenty nehybných situací. Až pak byla zvolena surrealistická látka.

Hodně výrazným elementem inscenace je světlo. Vnímáte ho v animované podobě jako loutku?

Soubor: To ne. Jako hlavní prvky jsme měli hudbu a text, ale nějak to zmizelo. Těsně před premiérou. Protože hudby a textu je všude kolem tolik, že už vlastně nejsou nutné, a to navíc na divadle (smích). Dokonalé je to tehdy, když není co ubrat.

Většina z vás se na festivalu pohybuje od začátku v různých pozicích. Jaké to je, stát najednou na jevišti?

Soubor: Báječné, jinak bychom to nedělali. Je to zázrak.

Filip Homola: Já bych to nechtěl. ●

Seminář C • Niťové marionety

„Otoč se ke mně čelem, teď bokem. Ne ty, loutka“, udílí pokyny lektor semináře C Petr Borovský. „A ty udělej stojku. Teď vyzkoušíme tu naši skulpturu.“

Osm stejných panáků stojí v řadě, čtyři další visí. Teď nemluví o seminaristech, ale o dřevěných cvičných marionetách, které Petr vyráběl týdně před Chrudimí. „Jsou takoví natural. Vlastně bio. Nechceme jim ani domalovávat obličej, takhle jsme si na ně zvykli“, směje se Borovák. A seminaristé zkoušejí klek, sed, leh, plížením vpřed. Nácvik na předváděčky seminářů je v plném proudu. Lektor má vše pod kontrolou: „Teď ten pochod, pěkně chodíme.“ „Zleva nebo zprava?“, zajímá se seminaristka. „To já ještě nevím“, přiznává Petr, „musíte to umět na obě strany. No jo, zkoušeli jste vůbec chodit druhou rukou?!“

Na tabuli visí další marionety, které přivezli jičínští ze souboru Srdíčko, ale taky navázaný hadr na podlahu. „Navázat se

dá všechno, nejtěžší je kontakt s diváky, ale je to fuška. První dva dny jsme jenom navazovali, to je věda. Aby vše fungovalo. Pak si vymyslíš nějakou novou funkci a musíš udělat přívaz. A vyrobil jsem tu ještě pro každého mlýnek, který umožňuje loutce se jednoduše točit, tančit,“ prozrazuje lektor na úvod rozhovoru.

Loutky jsi vyráběl sám. Jak jsi s nimi spokojený?

Jsem. Podívej, jak se měkce pohybují. Ale nejvíc jsem spokojený se svými svěřenci, jsou hrozně šikovní. Někteří drží marionetu na nitích prvně v ruce a udělali velký pokrok. Když máš cit, tak už jde jen o cvik. Mistr už vůbec nekouká na vahadlo, jen na loutku a dělá si s ní, co ho napadne. Je to zautomatizované, jako třeba řízení auta.

Viděl jsem vás dělat s loutkami pohyby, které kopírovaly lidské. Učíte se také věci,

kteří člověk neumí?

No jasně, v tom je kouzlo loutky. Ale i ty pohyby připomínající lidské jsou stylizované, je tam zkratka. Měli jsme etudu, kdy se jedna loutka plíží ke druhé, vyleká ji a ta leknutím vyskočí a přeletí místnost, ta přehnanost právě hraje.

A jak jde nácvik na prezentace?

Už máme připraveno. Půjdeme v čele průvodu a nachodili jsme s loutkami už x kilometrů. I v parku jsme byli. A pak něco málo předvedeme.

„Já pořád nevím, jak se dostanu na ten vysoký praktik, když tam není stolička,“ zajímá se starší seminaristka.

„No, loutka se může vyšplhat, nebo pokrčit, zhoupnout a odvážným skokem – letem přistane nahoře.“

„Loutka to zvládne, na tu se neptám. Ale já mám artritidu v koleni!“ ●

Seminář E • Pohyblivé dřevo

Špióním, špióníš, špióníme

Seminář I

Ve dvojicích si masírujeme záda. Šéf Tomáš se zapojuje a masíruje záda Petrovi. Následuje výměna masírovacích pozic a masírovaný šéf Tomáš prohlašuje, že tato seance bude trvat až do sloučení semináře.

agent bezmena

Seminář O

Kapela ladí nástroje...

agent SKladný

Seminář H

Půlhodinu před koncem střeďečního semináře se naši lektori rozhodli, že si zahrajeme flašku. Otáčení se zhostila Bára. Hrdlo lahve ukázalo na Sašu.

...

Ze Sašovy písně se tímto stává hit sezóny.

agent -load

Kdyby spolu semináře soutěžily, řezbářský seminář E s Františkem Antonínem Skálou by vyhrál titul NEJTAJEMNĚJŠÍ. Aby ho obyčejný kolemjdoucí mohl spatřit, musí se nejdřív nenápadně potloukat okolo MEDu a sledovat, kam mizí na první pohled návštěvníci festivalu jako všichni ostatní, na pohled druhý novopečení řezbáři zasvěcení do všech tajů semináře pohyblivého dřeva. Ty musí kolemjdoucí sledovat do podzemí, kde se před ním vynoří dílna plná nadšených do práce zabraných seminaristů. Že jsem teď přišla záhadě na kloub? Omyl. Na moji otázku, co se děje na semináři, jsem se dočkala jen dalších otazníků: „Tady je všechno zahaleno tajemstvím.“

S trochou snahy a pečlivého pozorování (a za pomoci lektora i seminaristů) jsem nakonec přeci jenom něco vyzjistila. Vyřezávají se tu loutky! „Je to víceméně konstrukce loutky, snažíme se udělat celou loutku, ale neřešíme tolik tu estetickou stránku, trochu to ženeme, abychom si stihli vyzkoušet i spoje.“ Účastníci semináře se vyjadřují v superlativech, někteří přišli ze zvědavosti, jiní z nostalgie. Vznikají tu kuriózní díla, zastavuji se třeba u dlouhého s krátkýma nohama. To je na jedno dopoledne tajemství až až a tak opouštím seminář a těším se na případnou zítřejší prezentaci! ●

Seminář X • Diskusní seminář

Ošklivá princezna

Loutkové divadlo V Boudě, Plzeň

Princezna v Boudě

Včera jsme vás ošidila o rozhovor k inscenaci, ale naštěstí zbývá ještě jedno číslo Zpravodaje a tak je náprava možná. Divadlo V Boudě hrálo svou inscenaci ještě včera dopoledne, a pak jsme měli čas na popovídání s režisérem Zbyňkem Doležalem, výtvarníkem Michalem Havlíkem a Princeznou Pepičkou – Kateřinou Fládrovou

Jak se vám dnes hrálo?

Zbyněk: Přišly školní děti z příměstského tábora, a to byl pro nás moc příjemný zážitek. Nebylo to festivalové představení, ale hrálo se pro tzv. obyčejné diváky, kteří spontánně reagují.

Kateřina: Byli nadšení, děti i paní učitelky!

Slyšela jsem, že inscenace vznikala dosti dlouho... Jak to tedy bylo?

Zbyněk: Ta myšlenka vznikla v Chrudimi v roce 2014. Dostali jsme doporučení na knížku Jany Kašové Ošklivá princezna, a ten scénář byl napsán podle ní. Takže to není naše původní pohádka, jak

by se mohlo zdát podle anotace. Chrudim v realizaci pohádky hrála důležitou roli, protože další rok jsem byl na semináři u Ludka Richtera s první verzí scénáře, se kterým jsem konzultoval první verzi scénáře, abychom se dostali dál.

Michal: Já chci říct, že spolupráce se Zbyňkem je radostná a obtížná zároveň, protože má všechno dokonale připravené. A když mu řeknu třeba, že bych potřeboval toho motýlka udělat puntikovaného, on řekne, ne, já tam vidím proužky... Stačí se zkrátka zeptat na cokoli, a on okamžitě ví odpověď. Dá se s ním diskutovat, můžeme se dohodnout na něčem jiném, ale vždy má svou verzi předem připravenou, neváhá.

Katka: Já tyhle hranice asi potřebuju, abych fungovala, měla toho přísného režiséra. Zbyněk mi v tom vyhovuje. Přijde dokonale připravený, ví, co se bude dělat, co se bude zkoušet, ale my mu to vždycky trochu nabouráme...

Zbyněk: Ten tým je dost malý, takže se nám pracovalo dobře. S Michalem jsem

zvyklý pracovat, Katka, která první reagovala na obsazení, tím hodně pomohla, že to vůbec mohlo vzniknout. Debutantka Lucinka Weinlichová, která hraje Zlatušku, udělala během zkoušek obrovský pokrok, a od prosince, kdy se začínalo zkoušet, do premiéry, doslova vyrostla. Martin se vyřádl jako král, a Ondra, které jsme si vypůjčili ze Strípku, zvládl tři další postavy, oběma rukama, a tím vyřešil spoustu klíčových momentů. Tak jsme rádi, že jsme ho přibrali. A přesto, že to zprvu vypadalo jako problém, tak se nakonec ten tým dal dohromady moc hezky, a celé to dotvořil buď podle mých představ nebo nad rámec. Já jsem se chtěl pokusit o režii, a hrát jsem nechtěl, ale nakonec jsem si i zahrál s ostatními, což bylo fajn.

Katka: My jsme se tak dlouho hledali, až jsme na sebe zbyli. To mi připadá trefné, ale zbyli jsme na sebe tak hezky, že to opravdu klaplo.

ptala se Jana Soprová

Malý, hubený a jednooký

Vozichet – Ruda Hancvencel, Jablonec nad Nisou

Hvězdné dálky, V jednom lese, v jednom domku, Robinson...

S každou novou inscenací Vozichetu z Jablonce nad Nisou, tedy inscenací Rudy a Ivany Hancvenclových, rostlo ve mně očekávání příštího. A tak to bylo i loni.

Letos, po loňské inscenaci *Bůh ví, jak to bylo*, jsem si zakázal cokoliv očekávat. A tak jsem se, když jsem si přečetl název jejich nové inscenace spolu s anotací, ve které píší, že se potkáme se známými pohádkovými bytostmi... po letech, „pouze“ těšil. Bude to pohádka, tak nějak Hancvenclovsky naruby, *Malý hubený a jednooký*, to jsou přece Dlouhý, Široký a Bystrozraký.

Přišel jsem do sálu. Jasně. Vlevo kytara ve stojanu, uprostřed stůl...

Nic jsem neočekával, těšil jsem se.

A pak to začalo.

Ruda si nasadil kašpárkovskou čepici a uvodil své představení písní, ve které nás znovu ujistil, nás a přítomné děti, že se nemusíme obávat, že se „zase“ potkáme s postavami všech známých

pohádek. A taky s drakem.

V tu chvíli mi bylo jasné, že to všechno bude jinak.

A jak jinak? Prostě. Znamé pohádkové postavy „po letech“.

Senilní král, stará princezna, bezzubý drak, kouzelný dědeček, který už nemá, co by komu kouzelného dal, stará zimomřivá čarodějnice a nakonec malý, hubený, jednooký Honza. A ještě Ignác Urvinítko, ošklivý zbohatlík, který se ucházel od dávná o ruku princezny..

Tyto postavy, které své původní pohádkové vlastnosti léty ztratily, se dostávají do zcela nepůvodních situací a obojí je tak zdrojem obdivuhodného humoru.

Vše je podpořeno výtvarnou podobou jednoduchých marionet a scénografií, za kterou by se nemusel stydět žádný výtvarný minimalista. Čtyřlístková krabička, se čtyřmi znaky prostředí.

A ve chvíli, kdy je v příběhu přestárých pohádkových postav potřeba dalšího prostředí, hluboký les, vytáhne Ruda z krabičky „pátý element“, druhý strom. A když příběh skončí, král svolí, aby si

Marionety snadno a rychle

Jak si vybíráte témata k hrám? Každá je o něčem jiném...

Takt to jsme rádi, že každá je jiná.

A tuhle jsme si chtěli udělat, protože všechno předtím bylo v podstatě podle nějaké předlohy. A tady jsme využili všechny možné známé bytosti a chtěli jsme si udělat svoje vlastní autorské divadlo.

Jak přemýšlíte nad formátem loutek, který se také každoročně mění?

Původní záměr byl, že by se to hrálo s klasickými marionetami, které by moje žena nebyla asi úplně schopná vyrobit, narodil od všech ostatních druhů loutek. Tak jsme řekli našemu kamarádovi řezbáři a když nám řekl cenu, tak jsme si je radši vyrobili sami.

A máte už plány na příští rok?

Něco v hlavě máme, ale zatím je to asi tajemství.

ptala se Barbora Jurašková

Odposlechnuté hlasy lidu

●
Rudova vtipná klasika.

●
Šli jsme na Rudu, čekali jsme, že to bude dobrý a vtipný a bylo to i dobrý i vtipný.

●
Ta čepice byla tak teplá, že mi málem upadla noha.

●
Holčička na představení, když proběhl polibek: „eee fuuuuj“

jeho nemladá dcera vzala jednookého Honzu a tito se, FUJ, políbí... Vše Ruda završí písní, ve které vtipně uzavře osudy všech pohádkových postav. I Ignáce Urvinítko, kterému v písní vrátí Kašpárkem utřené nitě k rukám, aby nebyl smutný, aby se moh najíst, aby se moh podrbat, aby se mohl umýt, aby mohl zamávat. aby mohl hrát na kytaru a aby mohl přestat!

Malým, hubeným a jednookým dospěl Ruda Hancvencel na své loutkářské cestě k zralosti, od které nemusíme nic neočekávat, ale na její případné plody se můžeme těšit.

A já už taky půjdu. ●

Čert to vzal

Čmukaři Trutnov

Soucítíme s čerty

Po představení odpovídali Daniela Weissová a Jaroslav Ipser, který tento-krát působil jako neviditelný „pomocný personál“

Jak vaše inscenace vznikala?

Daniela Weissová: Je to věc, která vyšla z improvizací, které děláme každé léto. Hrajeme v jedné zahradě a vznikají tam zajímavé nápady. Ty se snažíme udržet a z toho vzniklo i tohle představení.

Řekněte mi, prosím, něco o loutkách, které jste použili. Kdo je vyráběl?

Jaroslav Ipser: Já vždy vyrobím ten základ: tělo, hlavu, základní rysy, nos, oči a děvčata to potom omalují a obléknou.

Pro jaké publikum hrajete nejraději?

Daniela Weissová: Já mám úplně nejradši smíšené publikum. Jsou tam fórký i pro dospělé, ale ta interaktivní část funguje právě jen s dětmi. Během prvního představení, kde děti nebyly, bylo těžší hrát s takovou lehkostí, jako tomu bylo u druhého představení.

ptala se Sára Kordová

Odposlechnuté hlasy lidu

●
Tatínek: Celkově se mi to líbilo. Bylo to srozumitelné, jasné, vtipné.

Chlapec: Nejvíc se mi líbily loutky. Nejlepší byl čert.

●
Bylo to legrační!

●
Vtipná zápletky, vtipné loutky

Dáda Weissová ve své one-woman show (i když s Jardou Ipserem tajně vypomáhajícím za/pod paravanem) nám dala vzpomenout na zlatou éru legendárních Čmukařů. Jednoduchý pohádkový příběh krále, který není schopen naučit se důležitý státnický projev a požádá proto o pomoc osvědčenou čarodějnici a Kašpárka, který se v pravý čas nachomýtně a pomáhá řešit všechny vzniklé problémy. Odehrává se plejáda vtipných, často absurdních situací, gagů i slovních hříček, vše v poklidném temporytmu a s velkou pozorností k animaci loutek a přesnému fázování jejich pohybů. Hraje se se samostatnými marionetami s navázanými ručičkami – vypráví se hlavně prostřednictvím jejich dialogů a gest, dojde ale i na akce a divadelní zázraky (vaření lektvaru v čarodějném kotli či zmizení/odlet čarodějnice s Kašpárkem). Představení v 18 hodin, které měla to štěstí vidět porota, bylo navíc speci-

fické aktivní spoluúčastí dětí, které šly na Čmukaře znovu a měly potřebu komentovat děj a dopředu prozrazovat, co přijde. Dáda Weissová vzala děti se všim všudy do hry a její brilantní komunikace s nimi se prolínala celým představením a vytvořila její svěbytný druhý plán. Drobné pochybnosti může vyvolat výtvarná estetika inscenace, ať už jistým (záměrným či nezáměrným?) neladem barevných látek používaných pro různá prostředí, nebo nejednotným výtvarným zpracováním loutek (lépe fungují ty, které jednoznačně označují typ, jako třeba čarodějnice nebo komorník). Otázkou je také hlasová charakteristika postav, která místy hraničí s šarží. Veškeré drobné problémy ale převáží Dádin suverénní a kontaktní herecký projev. ●

Janek a kouzelná fazole

Loutkové divadlo V Boudě, Plzeň

RECENZE

Janek v bílé mlze

Irena Marečková

Na letošní přehlídce jsme viděli od Loutkového divadla V Boudě druhou inscenaci, která byla ještě překvapivější, než první. Ambiciózní vykročení tradičních marionetářů do multimediálního prostoru vystavěného pro diváky i aktéry na jevišti DKP lze ocenit jako pokus interpretovat hru Ivy Peřínové Janek a kouzelná fazole současnými technickými prostředky scénografie. Pokusím se nabídnout pohled výtvarnice, protože nová vizualizace s sebou přinesla jisté otázky.

Obecně bývá bílý otevřený prostor, jasným gestem, podobným otevřené náruči, která snad dokáže pojmout vše, jakékoli téma. Je to neutrální hřiště s jistými limity. Bílá nedokáže nic skrýt, zato odhaluje každý pohyb těla i materiálu, artefakty jsou zřetelné v detailu jako pod zvětšovací sklem. Klasické modelování šerosvitem tu neexistuje, nedá se použít stříh obrazu skrze tmou. V této konkrétní režijně-výtvarné koncepci chápou jeho volbu pro zamýšlenou možnost velkoformátových projekcí i pro barevné svícení na dlouhé hrací pódium. Do tohoto prostoru pak vstoupí bílé oděny herci s odhaleně voděnými marionetami, u nichž zřetelně vynikne modelace i barevnost. Některé role jsou určeny jako činoherní, s kostýmem doplněným atributem postavy.

Spolu s inscenátorem bych hledala základní scénografické zadání v ústřed-

ním tématu předlohy. Jak řešit rostoucí stonek, vertikálu, po které se fyzicky i symbolicky pohybuje hlavní hrdina. Pohyb vzhůru a návraty, nebo pád dolů. O tom je hra. Dvě prostředí, dva myšlenkové světy, totiž přizemnost, stabilní půda pod nohama, která symbolizuje domov a na druhé straně snůvkovství, dynamický pohyb, tedy cestu vzhůru. Projekce nabízely řešení pro vyjádření pohybu a cesty. Živá postava herečky, hrající stonek s loutkou na ruce mohla stát a přitom vyletět vzhůru pomocí vertikálního pohybu mraků v zadní projekci a obráceně, například. Šanci, jak vyjádřit peripetie i hlubší významy Jankovy cesty, je při použití filmových prostředků nepřeborně. Projekce se ale v inscenaci používaly vesměs jako ilustrativní pohlednice pozadí a samotnému traktování děje moc nepomohly. V tom vidím rezervu. Přiznávám se také, že význam předtočení loutkových scén domova mi unikl úplně. Budu nad tím ještě dumat, protože si přes všechny výhrady rozhodně nemyslím, že pokus inscenovat látku jinak než je pro soubor obvyklé, je v zásadě špatně, naopak. Jen by mělo být jasné, že vizuální forma má beze zbytku sloužit obsahu sdělení a herci se mají cítit do té míry komfortně, aby měli šanci se sebe vydat to nejlepší. Nakonec je to totiž vždycky na nich. ●

Bojovali jsme a stále ještě bojujeme

Propojení projekce, loutek a herců jsem ve vaší tvorbě zaznamenala poprvé, můžete mi k tomu něco povědět?

Jan Levý: Pracovalo se nám s tím těžce, bojovali jsme a stále ještě bojujeme. Pořád to není hotové, několikrát jsme to měnili.

Václav Korda: Několikrát jsme přetáčeli jednotlivé scény, protože jsme pořád nebyli spokojení. Nutno říct, že v Boudě to vypadá jinak než tady v Píppichovi. Každý sál ukáže, že ty projekce fungují pokaždé úplně jinak.

Kdo je autorem snových prostředí, která se promítají?

JL: Projekce nám dělal Jiří Kizman z loutkového divadla Střípek.

VK: Známe se s ním řadu let a protože víme, že se tomu věnuje, tak jsme ho požádali, jestli by nám to nakreslil.

Je o vás známo, že inscenujete tradiční pohádky. Ale stejně, proč padl výběr zrovna na Janka a kouzelnou fazoli?

JL: Vybral jsem tento text pro jeho poetiku, protože se mi hodně líbí. Dá se s ním pracovat především výtvarně a navíc to byl jiný materiál, než který obvykle děláme.

VK: Není to taková ta kašpárkovská řachanda, co od Boudy většinou znáte.

Byly loutky vyráběny konkrétně pro tuto inscenaci nebo jste čerpali z fundusu?

JL: Vycházeli jsme primárně z fundusu. Pouze loutku psa vyráběla Kateřina Stejskalová a ještě se vyráběl vozík pro dědečka. Jsme rádi, že na obojí jsou pokaždé pozitivní ohlasy.

ptala se Magda Zicháčková

Odposlechnuté hlasy lidu

●
Skvělý. Nejvíce se mi líbil ten pes.
Mně zase služka toho obra.
A mně taky ten pes – loutka.

●
Mně se líbilo to kino, jak tam měli.
A taky se mi líbil ten Brok.

●
Bylo zajímavé spojení projekce, loutek a herců.

●
Jsem z toho trochu rozpačitá. Bála jsem se, aby se herci neporanili. Slušelo by tomu asi víc, kdyby to prostředí nebe a země bylo jen v náznaku.

Kuse z diskuse

zapsal František Kaska

Dnešní poslední diskusi zahájil Jakub Hulák s přáním, ať si ji užijeme a ... stalo se. Vyjádřilo se hodně lidí, probrala se řada témat a, světe div se, dokonce se i včas skončilo.

Janek a kouzelná fazole

Nejprve zazněly drobné dojmy diváků: Líbila se volba méně známé pohádky, i to, že na konci nebyla svatba, a užití projekce. Zazněly i názory kritické – kostýmy ošklivé, když byly bílé, tak proč herečky neměly šaty? Znázornění růstu fazole šlo udělat lépe, projekce fungovala jen někde (promítnuté mraky místo kulis), jinde byla jen ilustrativní. Film někteří vnímali jako ozvláštnění, jiní pokládali za zbytečný, mohli hrát naživo. Hudba folková, ovšem ukolébavka obra mimo mísu – obsah a forma v naprostém kontrastu, její text vybízel k nadsázce, ale byla zpívána romanticky.

Irena Marečková: Bouda se pustila na tenčí led. To, v čem jsou si jistí – dobré vodění (i odkryté) loutek, souhra, zpěv se střetlo s režijním pojetím sázejícím na moderní technologie. Scéna je univerzální, dalo by se na ní hrát cokoliv. Obřadnost nástupu napovídala patos a ten také inscenaci postupoval. Snaha o poetično a plnění režijních představ brala hercům energii, nevnímali jsme obvyklé radostné pobývání na jevišti, chybí dynamika. Základní scénografický úkol – růst fazole a propojení dvou světů nebyl vyřešen. Domov je reál (zahrada, domek), cesta už je stylizovaná a pro třetí prostor – nebe – už nezbylo scénografické řešení. Změna pozadí projekcí nestačí. A úplně mimo je, že domov, tedy to, z čeho hrdina vychází a kam se v závěru vrací, je 2D, jen otisk reality.

Tomáš Jarkovský: Soubor umí hrát s marionetami, to již mnohokrát prokázal, má radost z animace a ze souhry. Vážím si snahy udělat formální krok dál, hledání. Bohužel zvolil prázdnou formu, estetství, které tématu vůbec neprospívá. Vyhýbají se všemu, co mohlo vést k akci. Něco se odmluví, něco odpovídá, akce minimum. Verše jsou jednoduchoučké, sbor v bílém je deklamuje jako něco závažného. Jeden z klíčových obrazů, růst fazole, představuje pohybově herečka v bílém s projekcí zeleného světla, ale necítí se v této roli oprávněně, komfortně, je to špatné řešení. Celý příběh si říká o vertikálnost, základní scéna je horizontální.

Míša Homolová: Nebudu zcela objektivní, protože text napsala Iva Peřinová cíleně pro mou inscenaci. Vy jste ale vyškrtli podstatná místa, zmizely stěžejní

scény. Téma snílkovství Janka v kontrastu s pragmatickou matkou, téma prožití dobrodružství a po návratu změny vidění světa. Zmizel humor, kontrast mezi akcí a jejím komentářem (zůstal jen komentář). Brok přišel o křídla a také o možnost proměny, když konečně našel přijetí, lásku. Vše tak nějak plynulo, plynulo. Také hudbě chyběl kontrast.

Jakub Hulák: Motivy se vrstevly, logická výstavba inscenace kulhala. Herectví bylo nerovnoměrné – představitel Janka dokázal jednat slovem, Obr se snažil o psychologické herectví, dámy spíše deklamovaly.

Jakub Vašíček: Herci nevěří tomu, co hrají, protože není čemu věřit. Špatná je režijní koncepce.

Tomáš Jarkovský: Nepochází k výkladu textu. Inscenační řešení by mělo vycházet z klíčových situací. Ty ale nejsou. Takže zbývá jen ničím nepodložená ambice. Snaha o efekt. Režisér nevyšel z kvalit souboru.

Luděk Richter: Hra je špatná stavbou i rýmy. Vertikalita jako základní princip chybí. Představením na LCH ublížila i volba prostoru, oproti kukátku na domovské scéně vynikla tělesnost vodičů, kostýmy připomínající lékařský tým.

Žánrové obrázky v projekci jsou mimo.

Čert to vzal

První reakce diváků: Bavilo, ale více forma, než samotná pohádka. Žádný hlubší význam jsem nehledala, jen jsem se smála. Na začátku moc umluvené. První představení, kde mi nevadil Kašpárek.

Karel Šefrna: Čmukaři, jak je známe, jen trochu zpomalenější.

Jakub Vašíček: Přestavby měly být kratší, nebo naopak záměrně až absurdně protahované. Tohle bylo na půli cesty.

Luděk Richter: Skvěle zahraná příšerná blbost. Vnímám jsem občasné šarže. A ten klasický pohádkový konec absurditu celého příběhu zrazuje.

Jakub Hulák: Diváci třetího představení měli bonus – výbornou interakci s dětským divákem, která povýšila divadelní zážitek. Potěšila mě jednoduchost, nápaditost, fázování. Určitý problém mám s estetikou loutek, scénografie, vše vypadá tak nahodile až odbytě, vzniká nesoulad, ale je to záměr? Některé loutky jsou typy standardních pohádkových postav, jiné jsou zvláštní karikaturou (král). A nejsem si jistý dodržením principu přání. Neměl si král přát jen jednou? To, že si přeje stále totéž, znamená, že si může přát až do konce života? Není to jasné.

Irena Marečková: Je to kontaktní divadlo, až jarmareční. Hodně se jedná hlasem. Taková ta hadrárna a karikatury k tomuhle typu sedí, stejně jako že se nehraje se světlem apod.

Míša Homolová: Chci pochválit dramaturgii festivalu, že na závěr přišly inscenace, kde není třeba mnoho řešit. Tady není ambice nějaké velké logiky příběhu.

Tomáš Jarkovský: Animace loutek je strohá, jednoduchá, ale přesná, ačkoliv vypadá jakoby odbytě. K téhle ptákovině to sedí.

Malý, hubený a jednooký

Také tato inscenace zvedla divákům náladu, potěšilo je herectví i výtvarné řešení.

Karel Šefrna: Vnímám zralé herectví Rudy Hancvencle, v hudební složce působí jako dobrý vandrácký kytarista, ty písně mají vtip. Oceňuji nápaditou scénografii.

Jakub Vašíček: Jsme svědky zrodu lidového loutkáře 21. století. Dobrý je text, který dává známým pohádkovým motivům nový obsah, postavy jsou vyčerpané, jako pohádky, z nichž pocházejí.

Tomáš Volkmer: Už v první písni zazní příslib: Zase... A je splněn. Zase vidíme známé postavy, očekáváme humor. Ten je ale promyšlený a přístupný i pro děti, ty šly s představením, princip popletených pohádek mají rády.

Irena Marečková: Fóry jako navlékání čepice, nebo využití plošnosti draka jsou výsostně loutkářské. Jen ten drak mohl mít přece jen možnost žrát. Ono to nám-ňamňam bylo najednou takové laciné.

Tomáš Jarkovský: Ruda nás všechny doběhl. Podle názvu jsme čekali parodii na Dlouhý, ale téma je jiné. Znovuprožití známých příběhů postav

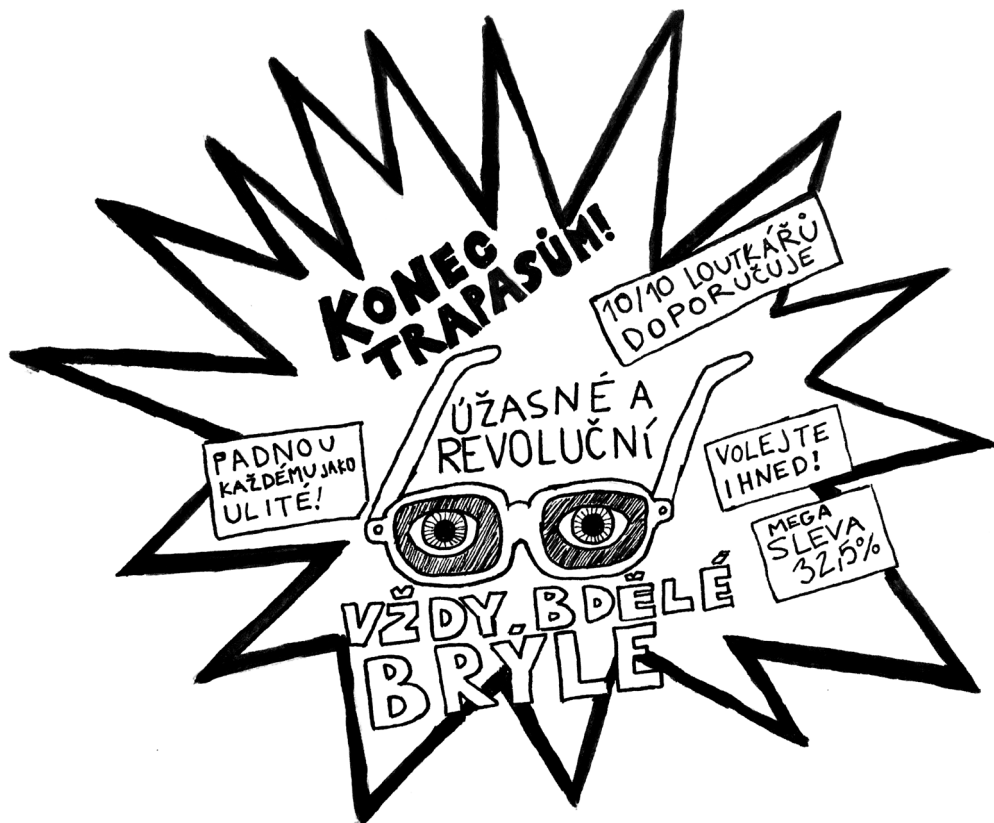
Jakub Vašíček: Hraje to, co se stalo po známé větě: A jestli neuměli ...

Jakub Hulák: Vnímám jsem i lacinější, prvoplánový humor, ale sem tam skvost. Hlasy postav byly někdy až moc stylizované, překvapivě jediný kašpárek mluvil normálně, to jsem ocenil.

Jiřina Vacková: Bavili se dospělí i děti, každý si našel to své. Inscenátoři dokázali zhustit kvality do malého prostoru (scénograficky i časově).

Blanka Šefrnová: Líbilo se mi, že všechny postavy byly outsideři.

Kamil Bělohávek: Briliant. Ač kartónový. ●

Redakce se omlouvá

Mnozí z vás jistě tuší, že Zpravodaj vzniká v době, kdy už většina z vás buď spí nebo se veselí. My naopak v té době pracujeme nejvíce, a to mnohdy doslova do svítání. Tak se nedivte, že nás občas zaskočí pověstný zlomyslný šotek, který vkládá do řádků nesprávné údaje. Chybičky se holt vloudí. Vy jste pak zmatení, a my naštvaní sami na sebe... Letos jsme vám připravili tak trochu bojovku s časy začátků diskusí. Ale předpokládá se, že se na LCH lidi potkávají, a tak našťestí naše mylné údaje nezpůsobily, že by v diskusní místnosti bylo prázdné. Tak tedy, sorry jako...

Když loutkáři slaví...

Loutkářský bál, to je konečná festivalu... Poslední výměny názorů, pivo, víno, slivovice... Však to znáte. Letos lehce komplikované tím, že oficiální místo zpěvu a tance je zavřené... Ale pro tento čas na chvíli otevřené. A pak Sladovna... Jo, já vlastně nevím, kde to je... A než se rozkoupáme, tak je tam prý zavřeno. Jsou tři hodiny a zatímco v redakci se dostavuje únava z čekání na poslední recenze, venku za modrým oknem jede improvizovaná zábava při kytarách. Jé, oni zpívají písně z mého mládí, zamyslí se František s lehkou nostalgií... Jé, jé, a juchú, zní za oknem. Místo Sladovny a Modré hvězdy se tentokrát odehrává hlavní loučení stále čerstvých seminářistů, na trávníku za oknem redakce. A my stále čekáme... Kdypak přijdou poslední recenze? Minulou noc to bylo ve čtyři, a zdá se, že ani tentokrát to dříve nebude. Tak naposledy, se dočkáme svítání nad Chrudimí.

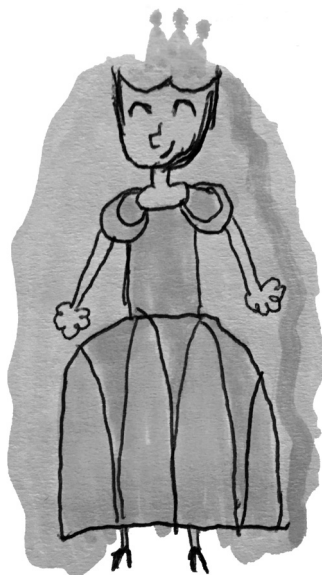
OMLUVA

Ředitel festivalu Michal Drtina se omlouvá, že v prvním rozhovoru ve Zpravodaji nazval náhon strouhou. Je si plně vědom toho, že se té věci na potoku říká NÁHON. Tak si všichni pro příště pamatujte, dycky NÁHON!

Nakresli PRINCEZNU Nakresli KAŠPÁRKA

Celotýdenní soutěž pro děti (a dospělé?) Kdo nakreslil nejkrásnější princeznu a nejlegračtějšího kašpárka. U našich čtenářů zjevně vedou na plné čáře princezny.

Děkujeme našim věrným čtenářům Valentíně, Pepičkovi a Kubovi za obrázky, které nám donesli.

Letošní Zpravodaj oživoval kresbami Vojta Líba (@vojtenstein), student Střední umělecké školy designu v Praze. Děkujeme!

Chtěli jsme vás dnes pozvat na utopence do redakce, ale než jsme dopsali tohle číslo, všechny jsme je sežrali.
Vašku, děkujeme.
Příští rok se budeme těšit na nášup!

Redakce Zpravodaje uděluje

Cenu za nejlepší kávu v Chrudimi
kolektivu Kafekáry

Cenu Zlatá oprátka
souboru Bazilisk DDM Spirála, Praha za návod k efektní sebevraždě

Cenu Cachemani roku
Piškotovi a jeho týmu

Cenu Nejlepší mokrá sauna LCH
scéně MED

Cenu Práskač roku
agentu SKladnému za nejaktivnější přístup k poslání

Cenu za píseň LCH
souboru Rámus za skladbu Až mi bude vosum...

Cenu za moderátorský výkon
Jiřímu Krásovi za uvádění individuálních výstupů

Cenu vymeteného komínu
Lukáši Vlčkovi za inscenaci Knoflík

Cenu Neviditelné dívky

Loutkářské konzervatoři za light design a velikost loutek v inscenaci Hrad smrti

Cenu Rakev 2019

souborům Fekete Seretlek a studiu DAMÚZA za inscenaci Kar

Cenu Easy Rider

Divadlu Alfa, Plzeň za Tři siláky na silnici

Cenu Osvěžovna roku (kategorie děti)

Mlýnskému náhonu

Cenu Osvěžovna roku (kategorie dospělí)

Pivovaru Filištín

Cenu Zpravodaje

souboru MajTO, Žamberk za inscenaci Ach, ach to divadlo...

Ztráty & nálezy

- Našly se sluneční brýle a penál, v němž je kromě pokladů i průkazka Stelly Hosové.
- Ondra ze semináře L naopak postrádá kšiltovku s nápisem Rytíři Kladno.
- Nálezy jsou k vyzvednutí ve foyer Divadla Karla Pippicha. Pokud jste našli čepici, také možno zanechat na informacích ve foyer DKP.

V 18.00 hod. je pro účastníky festivalu vypraven od Divadla Karla Pippicha autobus do Pardubic k vlakovému nádraží

20MINUTOVÁ HRA

Rána

Je krásné červenecové ráno, venku cvrlikají ptáci a okny tělocvičny pronikají první sluneční paprsky.

- 7:45 – hlasité zvonění jednoho z budíků
- 7:47 – budík stále zvoní a osoba, které tento budík patří, stále spí
- 7:48 – vedle ležící osoba je nucena se zvednout a tento budík vypnout
- 7:53 – zmíněný budík se opět probudil k životu
- 7:56 – nastává stejná situace jako při zvonění prvním a budík je utišen týž osobou
- 8:01 – budík zvoní potřetí, v tuto chvíli je celé osazenstvo tělocvičny kromě dotyčné osoby probuzeno
- 8:02 – celé osazenstvo telocvičny stojí kolem stále spící osoby a první odvážlivci zvedají žíněnku i s dotyčnou osobou a vynášejí ji ven i s jejím zvonícím budíkem
- 8:05 – život v tělocvičně se navrácí do zajeťých kolejí

Ledvinka

Loutkářská meandrovka

Tajenka ze Zpravodaje 5

Kolik loutek znáš, tolikrát jsi loutkářem.

Gratulujeme úspěšným luštitelům Křížoffka / Chadwíček / DvD / #pšejováteam / Paní Chlumec / Xénie

Loutkocaching

Celofestivalovka

Vážení hledači, odhoďte buzoly, již není potřeba dále pátrat. Máme vítěze! Gratulujeme Davidovi alias DvD k objevení sličné celofestivalovky! Zopakujeme nápořky. Určitě si sami poklepete na čela, že vás to nenapadlo dřív.

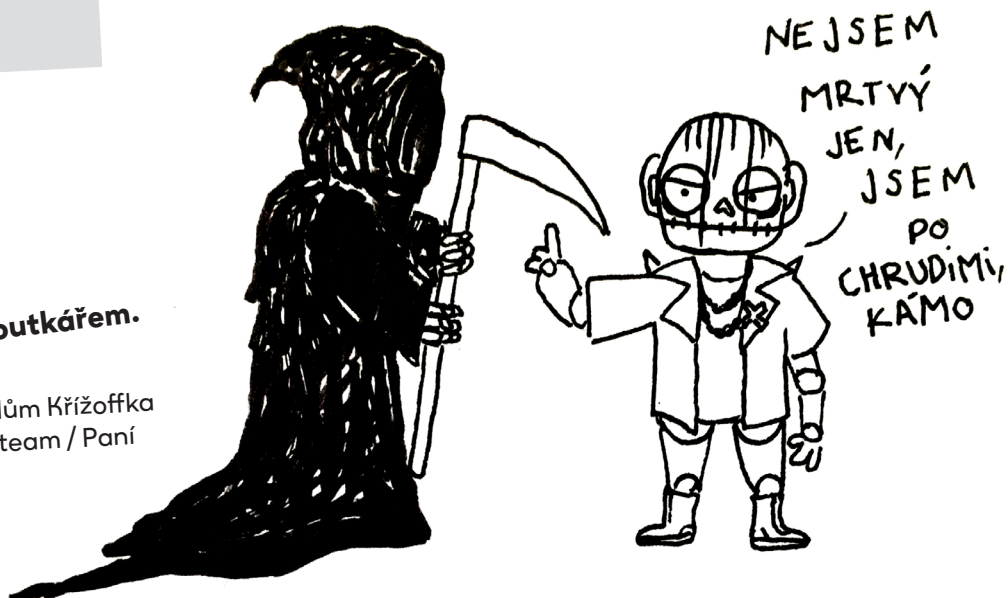
- Je krásná.
- Má prázdniny.
- Psa nechala doma.
- Je důležité mít Filipa.
- S rozbořem si poradí, vůbec není naivní.
- Míšo, děkujeme! <3

Jednodenní keška

Kde tě ocení, tam poděkuj.
Ověřeno lovcem eM.

Gratulujeme nálezcům včerejší kešky

Loutkocaching / DvD / Xénie / Chadwíček / Paní Chlumec / Souri z Missouri

Rubrika

Studia My Dvě

Jsme dvě. V Šumperku.

Na divadelních prknech. V tónech i ve slovech. Věříme na pohádky. Žijeme s dětmi.

Fandíme divadlu s myšlenkou.

Jsme dvě. V Chrudimi...

Středeční komínek

Realitní kancelář *Postav si stejdž* nabízí:

Nabídka č. 1 – Smrt v hradu

Naším náročným intelektuálně založeným klientům nabízíme prvorepublikovou vilu v dekonstrukci. Polohu vily Vám určíme souřadnicemi, není pouhým okem rozpoznatelná. Drobné nedostatky v oblasti elektroinstalace lehce napravíte baterkami. Však vždy jen krátce. Ve vile se nacházejí skříňky s relikviemi zesnulého Jakuba Demla (známý Karla Čapka). Dům prodáváme i s tímto vzácným vybavením. Struktura a dramaturgie tohoto architektonického skvostu je velmi nahodilá a nepochopitelná, že k prohlídce potřebujete plán. Ten my však neposkytujeme.

Pozn: Tento dům má ducha! (Jakuba Demla)

Nabídka č. 2 – Sedmá trpasličí chaloupka ve Sněhové Hůrce

Chybí Vám kontakt s přírodou? Nevyhovuje Vám tempo velkoměsta? Připadá Vám svět plochý? Pokud jste na všechny otázky odpověděli ano, tak právě Vám je určena naše nabídka. Jedná se o chaloupku na samotě, jejíž zdi jsou protkány moudrostí našich předků. Snoubí se zde vědění, radost, humor i nadsázka. A to vše v jedné světničce.

Pozn: Upozorňujeme klienty, že k této nemovitosti se pojí věčné břemeno – poustevník Víta.

Nabídka č. 3 Byt 3+kk v satelitním městečku FAZOLE

Náš realitní makléř Janek nabízí vysoce sterilní bytovou jednotku. Byt se nachází v 50. patře moderního objektu bez výtahu. Nadchne Vás technicky zpracovaný design interiéru této bytové jednotky, který je však zcela nefunkční. Není vhodná pro citlivější jedince, neboť postrádá správnou energii a radost domova, který hřeje u srdce.

Pozn: Bytový objekt je postaven na 200 let starých základech.

Nabídka č. 4 Dům s pečovatelskou službou PO LETECH

Naším malým, hubeným a jednookým klientům postoupíme místo v domově s peč. službou. Zajistíme osobitý humor, svižnou péči a zdravotního kašpárka. Obytný prostor je úsporný, však dostačující. Současně vybavení je jedno polohovací lehátko, které Vás přenesne do různých pohádkových prostředí. Vedeme klienty k tomu, aby vše zvládli sami. Se seniory nakládáme inovativně.

Pozn: Řídíme se heslem našeho Honzy Větvíčky: Nikdy není pozdě se zamilovat

Neviditelná dívka

● Na sklonku festivalu si už mnozí z dospělých sem tam na představení zdřímnou... Ovšem děti, ty nikdy nespí. A mohou performerům lecky připravit pernou chvilku. Pokud ovšem nejsou tak zkušení jako Ruda Hancvencl či Dáda Weissová, kteří se prostě rozhodit nedají, naopak vše vezmou do hry. Jako dnes ve Spolkovém domě. Když Ruda rozjel své představení a v písni vyjmenovával, čeho se můžou diváci v jeho pohádce nadít, při slovech, že se objeví drak, holčička v první řadě prohodila: To jsem čekala... Když se v písni drak objevil podruhé, řekla jen: „Nó jo, to jsem věděla.“ A do třetice se utvrdila: „Tak drak bude...”

● To u pohádky *Čert to vzal* – jako by si porota objednala zvláštní zážitek – už nezůstalo u pouhého konstatování na začátku, ale celou pohádkovou grotesku jsme měli s komentářem. Asi už se nedozvíme, zda pilná návštěvnice byla stejná jako u předchozího kousku, jistě je, že v divadle setrvává už delší dobu. Když herečka sdělila, že uvidíme, co jsme ještě neviděli, hlásek z první řady poznamenal: „Ale viděli!“ A pak nastal klasický souboj mezi účinkujícím a divákem, který si ale užili všechny strany. Neboť malí diváci v první řadě měli zjevně nakoukáno, a radili od první chvíle do poslední. Nejprve dirigovali, jak se má správně zvonit, pak radili Kašpárkovi, kudy jít, aby se dostal, tam, kam chtěl – tedy do zámku, před sécnou v lese ze sebe děti vychrlily, co vše tam má být, a svým komentářem vlastně podpořily vnímavost dospělých – kteří by si třeba nevšimli, jak bublá čarodějnický kotel. Děti se staly pečlivými strážci toho, aby byly správně umístěny „tapety“, a aby každá z postav dělala přesně, to co má (tedy to, co dělala v předchozím představení). Trochu zoufalá maminka se sice pokusila tomuto dětskému kibicování zabránit, ale tak zcela se to – k potěšení diváků – nepodařilo. Spontaneita, s kterou Čmukaři počítají (viz. rozhovor v čísle) tu propukla naplno ve vši kreativitu. Takže pro Dádu absolutorium, pokud jde o skvělou schopnost improvizace, okamžitě reakce s pointou, i za to, že jsme si to všichni společně užili! ●

představení

9.00	Janek a kouzelná fazole	<i>Divadlo Karla Pippicha – jeviště / Loutkové divadlo V Boudě, Plzeň / 40 min. / od 4 let</i>
10.00	Čert to vzal	<i>Stan za Divadlem Karla Pippicha / Čmukaři, Turnov / 45 min. / od 3 let</i>
11.00	Malý, hubený a jednooký	<i>Stan za Divadlem Karla Pippicha / Vozichet-Hancvencl, Jablonec nad Nisou / 25 min. / od 6 let</i>
13.00	Neviditelní	<i>Scéna MED / Bratislavské bábkové divadlo, Slovensko / 50 min. / od 3 let</i>
16.00	Spoutaný trávou	<i>Malá scéna Divadla Karla Pippicha / Divadlo Lišeň, Brno / 45 min. / od 3 let</i>
17.00	Popolvár	<i>Divadlo Karla Pippicha / Bratislavské bábkové divadlo, Slovensko / 50 min. / od 5 let</i>

koncert

19.00	Roman Horký & skupina Kamelot	<i>Resselovo náměstí</i>
-------	--	--------------------------

dílňny pro veřejnost

14.00 – 17.00	Vyrábíme loutku	<i>Klubovna Divadla Karla Pippicha / Theatr ludem / Ostrava</i> Mluvící loutky z papírových krabic, plastické, skládané a překládané papírové masky, jednoduché, chodící marionety z papírových ruliček nebo plošné loutky.
10.00 – 12.00	Plecháčkem za čistou zem	<i>za Divadlem Karla Pippicha</i> Přijďte si vyrobit vlastní plecháček do Klikové dílny, který můžete nosit stále s sebou a navíc si jej můžete sami ozdobit.

14.00 – 16.00	Divadelní pouť s ukázkami ze seminářů	<i>okolo Divadla Karla Pippicha</i> program na předchozí stránce
+ závěrečné vyhodnocení festivalu		

14.00	Semináře C (za doprovodu semináře H)	<i>Sraz u schodů do Divadla Karla Pippicha</i>
14.10	Semináře N (za doprovodu semináře H)	<i>Park za divadlem</i>
14.20	Seminář A	<i>Park za divadlem</i>
14.30	Seminář R	<i>Park za divadlem</i>
15.00	Seminář K	<i>Stan za Divadlem Karla Pippicha</i>
15.15	Seminář I	<i>Stan za Divadlem Karla Pippicha</i>
15.30	Seminář H – koncert	<i>Slavoj v Divadle Karla Pippicha</i>
16.00	vyhlášení výsledků 68. LCH	<i>Stan za Divadlem Karla Pippicha</i>

výstavy

13.00 – 15.00	Seminář S – Scénografie	<i>Slavoj v Divadle Karla Pippicha</i>
14.00 – 15.00	Seminář O – Pohyblivý obraz	<i>Stan za Divadlem Karla Pippicha</i>